

SATYRSKÁ KOMEDIE

OSOBY

FERRANTE GONZAGA, ustanovený vladař
OTTAVIO FARNESE, vévoda z Castra
MARKĚTA, nemanželská dcera císaře Karla V.
JULIE, její sestra
DIONYSOS, oděný jako cikán
SILĚN, vévodův zpovědník
PIETRO, parmský švihák
ANDREA, voják
CIPRIANO, myslivec
ZUZANA
DĚVČE
CIKÁNKA
DĚTI

Scéna znázorňuje schodiště. Dole a v popředí je kašna. Schody vedou k zahradním vrátkům, jsou nízké a je jich jen málo. Nahoře i dole je prostorná plošina.

PIETRO: Nad kůzlátko není v světě nic sličnějšího. Milý pánbůh to ví a vy řekněte, co je libo.

CIPRIANO: Pil bych, ptáš-li se, co bych rád.

PIETRO: Takové žerty! Fi!

CIPRIANO: Snad byste si nepřál, abych obrůstal vtípem jako vousem?

PIETRO: S vaší tváří zde dojdete štěstí, ta se v Parmě cení, počkejte s tím, Milosti: bůh vám dal barvu dle vkusu zdejších paní. Více neřeknu nic.

DIONYSOS: Líbí se ti kozlíci? Nuže, bez rozpaků, mám dva, jeden je bílý jako poduška a druhý černý, kterého z nich si vezmeš?

PIETRO: Černého, můj štědrý pane, jsem synem svého města.

ANDREA: Hleďme — a říká se, že se již nerozdává.

CIPRIANO: Nikoli, jen dlaně jsou teď v pěsti sevřeny, leč o štědrosti co se vypráví, to není pomluva.

PIETRO: Tam, kde se svírá, prsty nestrkám a nejméně

tam, kde dlaň se svírá v pěst. Takových darů dost mi štědrost našeho pána dala přes prsty — přes prsty, pravím, neb jsem se dočetl, že užívati části za celek je figura a mluvit ozdobně je pro mne stejně nutno jako mluvit pravdivě.

CIPRIANO: Ach, Milosti, co vy jste nažvanil! A vše to řekl jste spíše, jak to není nežli s ozdobou.

PIETRO: Zde tebe, Milosti, mi k zlosti hostí. Hej, myslivče, nepustíš svoje jelenice za jelenem? Sluší se, abys je prodřel o kašnu? Slyšte, poctiví lidé, včera obořili se paroháči mimo oboru na myslivce. Vezměte podruhé na svoji hákovnici loveckou brašnu, na záletech jako na lovu je to s výhodou. — Vy, Milosti, odejdete? Díky za kozla!

Dionysos odchází.

ZUZANA *přišla s jiným děvčetem*: Nu, váda, rozumí se, nebo pomluva, žert nevhodný, či pitka, veselost a rvačka, říhání to, pánové, vás zradí, byť byste se skryli i za schodiště.

PIETRO: Kdo říhá, Milosti, mluv šetrně, když nelze líp ti užívati úst.

ZUZANA: Jest jim jen mluvit.

PIETRO: Pah, nejmilejší, vy se mýlíte! Jak jen jsem řekl ústa, ten myslel na doušek, ten na sousto a třetí na polibky. Sám jen z této společnosti úst užívám, jak mrav jest křesťana.

ANDREA: Už ustavičným úst svých užíváním ubohé naše uši udolal.

ZUZANA: Dost, pánové, hovořme rozumně anebo počestně, uvidíte pak, že sotva zůstanu vám dlužna odpověď.

DĚVČE: Zpívat, prosím.

PIETRO: Ne, tančeme.

CIPRIANO: Nu, děvčátko, znáte písničku, jež by se hodila tak pro váš špatný hlas, jak pro hudební uši našich milostí?

ANDREA: Nu, přihlaste se, kdo jste při hlase.

ZUZANA: Já spustím. *Zpívá:* La-la-la-

PIETRO: Třikrát láskou počítí a nepřivést to dál než k první slabice!

ZUZANA: Učím se lásku slabikovat.

DĚVČE: Zpívej, komu slouží hlas!

Blah ten, kdo myslí na radost
prost

myšlenek a přání chamtivých.

FERRANTE GONZAGA *vyšel ze zahrady na horní plošinu se Silénem a Julií:* Ticho, ďáblové! Kde jste vzali tolik drzosti, že bez studu a bez hlasu drhnete zde tuto písničku?

PIETRO: Já koupil loutnu — vaše Milosti — a zkoušeli jsme —

GONZAGA: Nástroj! Je příliš křehká, pane *rozbije loutnu.* To místo, dámy, se hodí spíše pro jiné odpírání než pro ono, jež hlásá náboženství. Tvá duše nabobtnala vínem jako zátka, tvá zkysala, tys rozdala svoji. — Otče, promluvte k nim. Ujměte se jich prosím, Julie. *Odejde.*

JULIE: Je to bolestná podívaná, vidíme-li, kterak mrav zlým návykem a jinak překonán se ztrácí, hyne, mizí, upadá.

SILÉN: A co vzrůstá: hřích, hřích — Nenuťte mě, abych ukazoval dále. Sama prospíváte nejvíce v kráse, bujíte, kvetete, nabýváte, rostete, mohutníte, vyvíjíte se rychleji než letorosty révy. Změřme to!

JULIE: Vaše výmluvnost je málo kněžská.

SILÉN: Pročpak? Každý kněz je výmluvný, jak umí, a je knězem, jak je výmluvný. Já, díky jazyku, jsem knězem až po čepičku.

JULIE: Kdybyste před vévodou neskrýval tak pokrytecky svoji špatnou přirozenost, dávno byste nás v Parmě nepohoršoval.

SILÉN: Moje pokrytecká přirozenost má kutnu a lepší vychování než nepokrytá hněvivost vaší Milosti.

JULIE: Nežertuji! Ku práci! Nejste na mumraji, ani na

svatbách, ani na promoci, ani na opatství. Zde je práce, ty navíjej! Před! Zhotov růženec! Nespi! Předčítej!

Společnost chápe se práce. Silén odejde spat.

GONZAGA *vrátiv se na terasu s Markétou a Ottaviem:*
Ztrestám Parmu jako odbojného otroka! Moji lidé hovoří nemravně a zpívají jako hřidel. — Co by si počala tvoje nevinnost s jejich prostopášností. Mé housátko, panický manželé panenské choti, uživej svého dětství. Tvému věku slušela by vláda tak málo jako manželské lože tvojí spáse.

MARKÉTA: Ale obávám se, že počestnost vyskytuje se jen proto, aby byla ztracena.

OTTAVIO FARNESE: Řeklo se mi, že vévodům přísluší vlásti a manželům že je třeba více postele nežli počestnosti.

GONZAGA: Jak!

MARKÉTA: Miluji tě.

GONZAGA: Vy netajíte svoji vilnosti.

OTTAVIO: Císař, pane, provdal za mne Markétu v 10 letech, teď je nám 18 a cítíme se manželé. Není na tom nic nepěkného.

GONZAGA: Ó, náhlé zmoudření, maličký, nezosnoval jsi spiknutí, nechceš dobýt vévodství, klíče od spižírny a od ložnice jednou ranou? Stud mi brání v řeči, leč bič je ohebnější jazyka. Doposud nezestárli ti, kdo tě převinovali, když jsi zvlhnul. Vari, maličký! Vrať se k učebnicím! — Vy, madonno, se poděkujte, že k vám nehovořím, jak bych mohl.

MARKÉTA: Ach, Milosti, pro moji mladost promiňte mi tu trochu nevázanosti. Myslila jsem, že je tak mužem jako já ženou.

GONZAGA *k Julii:* Přeji si, abyste o těch věcech smýšleli jinak. Tys jediná, na niž se bezpečím. *Odejde.*

JULIE *odchází:* Lituji, sestro, žeš tak pohoršila vévodu.

MARKÉTA: Sbohem, sestřičko, za mě se nemodlete. Domnívala jsem se, že jste chlapík. Proč jste se nebránil?

Čím si přikryjete hlavu, nemaje vévodského klobouku, nač se posadíte? — I co si počnu v posteli, zhotovené zřejmě pro dva?

OTTAVIO: Měl jsem užítí síly vůči starci?

MARKĚTA: Ovšem, on užíval jen biče.

OTTAVIO: Vévoda se omluví.

MARKĚTA: Mluvte, o čem chcete, nezapomenu na váš výprask a nejsem vaší ženou.

OTTAVIO: Nelituji toho, mluvíte-li vážně.

MARKĚTA: Tak vážně, že vážím každé slovo. Dříve než jste řekl, že o mne nedbáte — *pláče* — odejdu do Německa k otci. *Odchází. Ottavio za ní.*

ANDREA *u kašny, kde se všichni dosud zaměstnávali, jak jim uložila Julie*: Fi, ta práce se nehodí pro mé ruce, anebo ruce se nehodí pro práci.

PIETRO: O tvůj vtip se neopřeme, abychom si odpočinuli.

DĚVČE: La-la-la — ale tiše, katolíci! *Zpěv.* Hle, hrozen tvaru družý je ukryt pod haluzí.

Přijde Dionysos s cikánkou.

PIETRO: Když o vepřových hodech přichází mnich kartuzián, mluví o postě a o hladu, vy, Milosti, na rozdíl od něho přicházíte o vinobraní a zpíváte o něm.

DIONYSOS: Věř raději, že vinobraní přichází se mnou.

PIETRO: Proč bych vám to neudělal, vinobraní počne ještě tento týden.

CIPRIANO: Dám za to celou svoji šatnu, není-li tohle krasavice!

DĚVČE: Jen si podržte svůj kabátec!

CIKÁNKA: Ale mně to vadí.

CIPRIANO: Políbení? Copak se ti nelíbím?

CIKÁNKA: Kamizola, můj hrozníčku!

ANDREA: To je milé děvče!

CIPRIANO: Má číško, kdopak tě brousil, že jsi tak sličná?

ANDREA *zpívá*:

Révy ve kmeni
se víno pramení.

PIETRO: Která jste nejsličnější?

DĚVČE: Kdo je nejvíce zamilován?

ANDREA: Já mám největší žízeň.

ZUZANA: Vzmужte se! Před hostmi! Kdo byli vašimi učiteli?

PIETRO: Otcové benediktini nebo nikdo!

DIONYSOS: Přineste číše!

CIPRIANO: Načpak? Víte, že je pěší vždy smutnější, když vidí sedlo.

ZUZANA: K čemu peroutku, není-li co vymetat?

ANDREA: Nemáme-li vína, uhostím vás tancem. *Zpívá:*

Slyš, satyrů sbor hraje
na šalmaje.

Na scénu vejdou děti a věncovím zdobí kašnu.

DĚVČE: Probůh! Kde se tu vzaly ty děti? A to věncoví?
Co to zpíváte?

ANDREA: Přisám korbel, cítím víno!

DIONYSOS: Přisamo víno, korbel sám!

CIPRIANO: Je to řecké víno, bezpečím se na svůj nos
jako myslivec na slídníka.

ZUZANA: Pánové! To se nám hodí, víno je v kašně!

ANDREA: Co se to děje? Neobrostla moje lysina?

PIETRO: To je pěkné. Hurá, pijme!

ANDREA: Chlo-chlo-chlo-

CIPRIANO: Místo —

DIONYSOS: Víc!

CIKÁNKA: Líbíš se mi, obejmi mě!

DIONYSOS: Kde je Silén, býval se mnou na každém
posvícení.

ZUZANA: Silén, není to zdejší zpovědník? Tamhle spí,
je to on?

DIONYSOS: Jak, stal se knězem?

DĚVČE: Je stejně moudrý jako dovádívý.

DIONYSOS: Hola! Siléne!

Hudba.

SILÉN *rozespalý vrávorá a dá se do tance:*

Dech pardalů a lvic
mi vane v líc.

ZUZANA: Fi, otče, při křtitelnici, s kterou pracujete, jste to vy?

SILÉN: Ztracená souvislosti — já se poznávám.

PIETRO: Jak to vyhlížíte? A co ten verš a hudba?

ZUZANA: Byl jste vždy tak chlupatý?

SILÉN: To byl doušek! Tys Zuzana, Pietro — toho hocha neznám, ale jako jsem hotov pítí, chci věřit, že jsem s ním měl již co činit, je mi povědom. — Ale pojďte ke mně, tak! Neztrácejme času, pijme! Vedl-li jsem si jako opilý, dohoním to.

DIONYSOS: Jsou zde dvě slíčné dívky, pojďme k nim.

DĚVČE: Vstaňte!

ANDREA: Nešlo by to nějak zařídit s vínem?

PIETRO: Hle, jdou sem sami, tím lépe.

Gonzaga na terase s Julií, Markétou a Ottaviem.

DĚVČE: Co se stane?

ANDREA: Nic zlého, je-li kašna plna, leda že přeteku.

GONZAGA: Co to tropíte za hluk! Neminula ani hodina, co jsem vám domlouval. Otče Siléne, vy zde? Ale vy vrávoráte! Hanba! Opilci, hnušíte se mi. Jak jste mohl býti knězem s takovými chlupy! Kdo je ten tulák? S cikány pijete? Z domu! Pryč!

DIONYSOS: Do zámku!

GONZAGA: Klidte se!

CIKÁNKA: Proším vás o taneček, Milosti.

GONZAGA: Pryč!

DIONYSOS: Z cesty!

GONZAGA: Pryč, pravím.

Odcházejí do zahrady. Gonzaga pozpátku.

MARKÉTA: Nechci vás viděti, vůči starci byl jste sláb, ale na mně jste hájil svoji zlost.

OTTAVIO: Neodcházejte!

MARKÉTA: Nevrátím se.

Odejdou.

JULIE: Všichni přehlížejíce mě, obrací se k sestře. V jejím smutku je radost, v hněvu láska a její hřešení podobá se více štěstí než moje cudnost. Proč je mi teskno? Osušila jsem dobře slzy? Nespátřil mě nikdo plačící. — Není zde nikoho, jen tulák nese koš s hrozny.

Hudba.

DIONYSOS *vystoupiv*: Hledám tě, panno.

JULIE: Poslal tě vévoda?

DIONYSOS: Ne.

JULIE: Proč na mne hledíš, proč se směješ?

DIONYSOS: Jsi velmi hezká.

JULIE: Jdi si po svém, nebo tě ztluku.

DIONYSOS: Ne.

JULIE: Hej, stráží!

DIONYSOS: Zde je pusté místo, jsme sami, slyšíš? Hudba sem sotva doléhá. Pojď!

JULIE: Nemohu, pane. Nikoliv. Odejděte...

Jeviště je prázdné. Hudba. Za chvíli se oba vrátí.

JULIE: Stromy, rozpučelé ruce, neukazujte na nás — to vše stalo se proti mé vůli.

DIONYSOS: Ptáci, poletující myšlenky, nerozptylujte se příliš.

JULIE: Ach, sestra, odejdi milý, rychle, rychle!

Dionysos odchází.

MARKÉTA: Horšíte se na mne dosud?

JULIE: Opusťte mi.

MARKÉTA: Proč jste polekána?

JULIE: Vždyť se směji.

MARKÉTA: Zdá se mi, že jste vzrušena.

JULIE: Nevypytávejte se, nemohla bych vám ničeho říci.

MARKÉTA: Nejste zamilována?

JULIE: Nemluvme o tom, mám pláč na krajičku. Zítřka, Markéto, se vám snad svěřím. *Odejde.*

MARKÉTA: Sestřička se zamilovala. S každou dívkou přibývá v životě lásky, tak jako každé dívky láskou.

PIETRO *vrátil se s ostatními ze zahrady*: Paní, mladý vévoda vás hledá plačky, my hledáme víno a smějeme se.

Markéta odchází.

DĚVČE: To je nemilá věc.

CIPRIANO: Co?

DĚVČE: Víno je obráceno zase ve vodu.

ZUZANA: Ale pili jsme skutečné víno?

ANDREA: Vypadám, jako bych pil vodu?

CIPRIANO: Teď se kašna hodí leda k lázni.

ZUZANA *dělá nad kašnou kryt*: Zbudujme zde tedy lázeň! Tyč a koberce!

DIONYSOS: Ale, ale, vždyť jsou zde pluhary, džbány, amfory, bečky, sudy a všechno je plné.

ZUZANA: Ještě záclonu.

CIKÁNKA: Víno sem!

DĚVČE: Vyberte si svoji nádobu.

ANDREA: Jakže, kdo mi ji zvedne?

CIKÁNKA: Siléne, brachu, vypadal jsi jinak, co rohy?

Zdá se, že mimo strniska není na tobě teď nic tvrdého.

Pamatuješ se na Asii? Kdy to bylo?

SILÉN: Tehdy jsem studoval v Římě.

CIKÁNKA: Ale tehdy jsi nestudoval a my jsme také nebyli cikány.

SILÉN: Co to mluvíte? Narodil jsem se knězem a od těch dob studuji.

CIKÁNKA: Měl jsi kozlí pazoury.

SILÉN: Vzdávám se, má milá, vzdej se také. V milování je to totéž. Faun jako páter kvardián.

DIONYSOS: Tvoje vlastnosti jsou trvalejší než paměť.
CIPRIANO *zpívá*:

Jak zvoní číš,
ó, slyš!

Upadne a zůstane ležet.

ANDREA: Budeme tě následovat.

DIONYSOS: K bečkám, vzhůru!

ANDREA: Přihni si! Dolej!

ZUZANA: Koupel je hotova a je to pěkné dílo.

OTTAVIO *nahoře s Markétou*: Nezapomeňte, že jsem se vás nemile dotknul.

MARKÉTA: Nezapomenu, že jste se mne mile nedotknul.

OTTAVIO: Ale uvažte —

MARKÉTA: Ano, uvažuji, ale chtěla jsem rozvázati.

Odejde.

OTTAVIO: Ach, vše je ztraceno — nikdy ji nepolíbím, ani nerozepnu.

DIONYSOS *jde k němu po schodech*: Jsi smutnější, než je třeba.

OTTAVIO: Umírám, pane.

DIONYSOS: Markéta tě miluje, jsem si tím jist. Měj se naoko k jiným.

OTTAVIO: Kéž bych přemohl svoji bolest.

DIONYSOS: Snad tě rozveselíme.

OTTAVIO: Markéta se rozhněvá.

DIONYSOS: Opustila tě, protože nudný, a měla pravdu. — Jestliže se mylí, dokaž to, je-li to rozmar, nechť se jí nevyplatí. *Sestoupí s Ottaviem ke kašně.*

PIETRO: Bůh s vámi, Milosti, s námi je korbel.

CIKÁNKA: Jsou všichni vévodové tak hezčí? Slyšeli jsme, že jejich vznešenost nesnese jiné vlastnosti.

SILĚN: Milosti, my jsme příbuzní, domluvili jsme se.

CIKÁNKA: Vzpomínáš si na oháňku?

SILĚN: To příbuzenství nezpůsobila oháňka. Rozhoduje duch.

ANDREA: Líbil se starému vévodovi zpěv?

PIETRO: Až ty budeš tak stár, budeš také mrzut a tvá žízeň se konečně naučí užívatí studničního kovu.

CIKÁNKA: To je hezké nosit prsteny.

Ottavio jí dá prsten.

ANDREA: Ten džbán má větší břicho než já.

Markéta hledí seshora na Ottavia.

PIETRO: Vy jste zapomněl na odtok.

CIKÁNKA: Dám, co se dělá — chci říci: dělám, co se dá.

MARKÉTA: Pane vévodo!

PIETRO: Ani sebou nehýbejte.

MARKÉTA: Je to naléhavé.

ANDREA: Buďte statečný, vévodo!

MARKÉTA: Choti!

OTTAVIO: Strpení, již jdu, Markéto. *Jde nahoru k Markétě.*

DIONYSOS: Je to těžké radit zamilovaným.

MARKÉTA: Jestliže mě již nemilujete — a vy jste to řekl —

OTTAVIO: Nemluvili jsme o tom, Markéto.

MARKÉTA: Není to totéž a není to horší, ukazujete-li to? Vraťte mi můj prsten.

OTTAVIO: Ach, nemám jej —

MARKÉTA: Jakže? Vy jste ztratil můj prsten? Ale nelitujte toho, mám lepší. Líbí se vám, můj milý? Když jste mě naposled líbal, myslila jsem, že vám porostou vousy co nevidět, ale vidět jich dosud není. Tím nechci říci — nikoliv — s vámi není možno žítí ve shodě. *Odcházejí.*

Julie přijde dole k Dionysovi.

PIETRO: Nechtěl bych dnes být jejich poduškou.

ZUZANA: Potřísnila jsem se hrozny.

ANDREA: Jste jako korál.

PIETRO: Umyjte se, Zuzano, nebo se to pozná, koho budete líbat.

ZUZANA: Ano, ano. Nechte mě s pokojem.

DIONYSOS: Vem si červenou sukni, má milá, půjdeme pryč z Parmy.

JULIE: Kamkoliv, kam jen se ti zachce.

DIONYSOS: Snad do Francie.

SILÉN: Ó, tam jsou pěkné kláštery!

Všichni odcházejí. Zuzana vstoupí do lázně.

GONZAGA *nahoře*: Jest sice o vinobraní kozlí čas, leč snad se sem do Parmy nesešli kozli z celého vévodství? Jako kdyby šířili sudy. Ti pijáci tu nejsou. *Uvidí Julii. Za jeviště*: Julie, tys dosud neulehla. Jdi, dítě, řekni prvnímu vojákovi v městě, co se zde děje. Jdi rychle, nikoho jiného nemohu poslat, všichni se buď zpili, spí nebo zpívají.

JULIE: Zařídím vše co nejlépe.

GONZAGA: Spoléhám na tebe. Proč zde rozbili stan? — Je to lázeň. Zuzana! Zuzana v lázni!

Zpěv za scénou. Stmívá se.

Ó, brusiči, změň v číši čirý krystal,
již víno dobré jest, jež dávný vinař zchystal.

CIPRIANO *procitnuv*: To je nepohodlné lože. Vévoda hledí do stanu — má žízeň? Někdo se koupe — je to Zuzana. Podívejme se na vévodu! Hej!

PIETRO *za scénou*: Co se stalo, myslivče, silnější co do hlasu než co do nohou.

Všichni vyjdou.

CIPRIANO: Vidiš vévodu?

PIETRO: Hledí na Zuzanu.

ANDREA: Vévoda!

CIKÁNKA: Ví o tom Zuzana?

PIETRO: Zavolejte mladého vévodu. Ale, ale — ten vé-

voda je sešlý! Hubený, šedivý, není dost rovný, lysý, třaslavý, nic na něm není.

Ottavio s Markétou přijdou.

CIPRIANO: Chytněme ho!

OTTAVIO: Svažme jej jako ženci hospodáře o dožínkách.

PIETRO: Milosti!

CIPRIANO: Jak se vám líbí Zuzana? Nemá nějakou vadu?

PIETRO: Je dost běloučká, či odstíněná, a co je lepší?

CIPRIANO: My máme stejný vkus, pane.

GONZAGA: Jakže, vy jste nastražili tento stan?

ANDREA: Nemluví se o stanu.

PIETRO: Nikdo stan nenastražil, ale vy jste stál, Milosti, ostražitě na stráži.

GONZAGA: Nechte mě odejít. Věc se dá napravit.

CIKÁNKA: Ó já, to je svatba. Vy jste, Milosti, uhněten ze starých dobrých názorů. Plátna na prostěradla, duby na postele, přízi na povijany! Ať je vše dobré, protože se tím vypomůže i mladým.

CIPRIANO: Ti se k sobě mají.

CIKÁNKA: Jak — vždyť vy máte — řeknu jen, že jste nedbale ustrojena. Propusťte svoji komornou.

PIETRO: Buďte trpělivější, vévodo!

CIPRIANO: Nabízí ti ruku.

ZUZANA: Já nenabízím nic svého.

GONZAGA: Zlehčuješ mne.

ZUZANA: Nechci vás vážit, ale obávám se, že bych vás shledala příliš lehkým vzhledem k vaší váze. Chci říci, že Vaše Milost nestojí za svoji tíží.

GONZAGA: Jak to mluvíš?

PIETRO: Ale, my se vás již nebojíme, jste takový jako my a ještě o něco slabší.

GONZAGA: Moji hůl! Vojsko! Vyřídila jste, Julie, co jste měla?

JULIE: Mluvila jsem s Andreou a to je voják. Víte, co řekl? Kdyby zde nebyl, že by si sem pospíšil, je zde prý dnes mnoho dobrého vína a veselá beseda.

GONZAGA: Julie!

OTTAVIO: Lámu vaši hůl, budu vládnouti v Parmě bez hole.

SILÉN: Proč jste se neporadil, starý vévodo, byl bych vám řekl, že mysliti v šedesáti letech na lásku je neřest. — Hle, nyní má každý, co si zasloužil. Já mám žízeň větší ke konci než na začátku. Přítomné Milosti praví, že jsem býval v Řecku. Bude-li svět trvat, najdete mne vždy obratněji zacházet s korbelem.